

Sygn. akt II AKa 439/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 października 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Anna Zdziarska

Sędziowie: SA – Rafał Kaniok

SO (del.) – Przemysław Filipkowski (spr.)

Protokolant: – Tomasz Bilewski

przy udziale prokuratora Lesława Bożka

po rozpoznaniu w dniu 7 października 2020 r. sprawy

1) A. B. (1) urodz. (...) w W. syna M. i M. z d. S.

oskarżonego z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. /x 5/, z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. /x 2/, z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. /x 1/ w zw. z art. 91 § 1 k.k.; z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. /x 3/, z art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. /x 1/, z art. 278 § 1 i 5 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. /x 1/ w zw. z art. 91 § 1 k.k.; z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. /x 2/ w zw. z art. 91 § 1 k.k.; z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. /x 1/ i z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. /x 1/ w zw. z art. 91 § 1 k.k.,

2) W. W. (1) urodz. (...) w W. syna S. i H. z d. B.

oskarżonego z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. /x 18/, z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. /x 2/, z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. /x 1/ w zw. z art. 91 § 1 k.k.; z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. /x 7/, z art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. /x 1/, z art. 278 § 1 i 5 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. /x 3/, z art. 278 § 1 i 5 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. /x 1/ w zw. z art. 91 § 1 k.k.; z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. /x 3/ i z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. /x 1/ w zw. z art. 91 § 1 k.k.; z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. /x 1/ i z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. /x 1/ w zw. z art. 91 § 1 k.k.,

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 25 lipca 2019 r. sygn. akt XVIII K 94/18

I. zmienia zaskarżony wyrok w punktach II i VIII sentencji odnośnie oskarżonych A. B. (1) i W. W. (1) w ten sposób, że prostuje datę czynu opisanego w punkcie VI komparycji na 18 lipca 2013 r.;

II. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części odnośnie oskarżonych A. B. (1) i W. W. (1);

III. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności na podstawie art. 63 § 1 k.k. dodatkowo zalicza oskarżonemu A. B. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 17.05.2016 r. do 23.02.2017 r.;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. Z. – Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł, w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

V. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 439/19
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie sygn. XVIII K 94/18 z dnia 25.07.2019 r.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

x obrońcy osk. A. B. (1) i W. W. (1)
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

1.3. Granice zaskarżenia

<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
x na korzyść # na niekorzyść	x w całości co do osk. A. B. (1) i W. W. (1)	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli	

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
x	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
x	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

x	uchylenie	x	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			Nie dotyczy		

<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		Nie dotyczy			

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	Nie dotyczy	

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
	Nie dotyczy	

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków

Lp.	Zarzut	
1/	<p>Obrońcy osk. A. B. (1) – adw. Ł. C. pkt 1a, adw. A. W. pkt I, II, III i IV obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to art. 4 kpk w zw. z art. 7 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 410 kpk, art. 424 § 1 pkt 1 kpk oraz obrońcy osk. W. W. (1) pkt 1A, B, C, D, E, F, G, H, I, J i K obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 410 kpk, art. 424 § 1 kpk, art. 2 kpk w zw. z art. 9 § 1 i 2 kpk, art. 167 kpk i art. 170 § 1 pkt 5 kpk, art. 150 § 1 kpk, art. 6 kpk w zw. z art. 156 § 1 kpk, art. 370 § 4 kpk w zw. z art. 171 § 6 kpk, art. 366 § 1 kpk, art. 173 § 1 kpk, art. 393 § 1 kpk w zw. z art. 394 § 2 kpk poprzez:</p> <ul style="list-style-type: none"> - przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dowolną, nieuwzględniającą okoliczności na korzyść oskarżonych ocenę dowodów, prowadzącą do uznania za wiarygodne zmiennych i sprzecznych zeznań świadka M. P. (1) i zeznań Ł. A. (1); - rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonych wątpliwości w wyjaśnieniach i zeznaniach M. P. (1) oraz wszelkich innych; - oparcie orzeczenia o część materiału dowodowego a nie o całokształt okoliczności i pominięcie okoliczności świadczących o niewinności A. B.; - uznanie za niewiarygodne wyjaśnień W. W.; - brak zamieszczenia w uzasadnieniu koniecznych elementów; 	<p># zasadny</p> <p>x częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<ul style="list-style-type: none"> - zaniechanie wyjaśnienia okoliczności zarzucanych czynów, w szczególności oddalenie szeregu wniosków dowodowych; - oparcie orzeczenia na protokołach z przesłuchania i eksperymentów procesowych z udziałem M. P., które nie zostały podpisane przez wszystkie osoby; - wydanie orzeczenia mimo niezapoznania się przez W. W. z aktami od tomu 41; - uchylenie 4.10.2018 r. pytania obrońcy odnoszącego się do kradzieży samochodu H. (...) z ul. (...); - prowadzenie rozprawy 4.10.2018 r. bez akt i niemożność okazania M. P. wydruku (...); - niezdyscyplinowanie prokuratora, który nie dołączył tablic nr 16, 17 i 17A z akt RSD 10/2016 okazywanych świadkowi J. W. (1) 16.01.2017 r.; - naniesienie w obecności J. F. (1) adnotacji na okazywanych tablicach poglądowych; - uznanie za ujawnione 29.04.2019 r. nagrania z k. 1606A, którym Sąd wówczas nie dysponował. 	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>a/ Podzielić należy konsekwentne poglądy orzecznictwa, że przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i jej braku w przypadku innych, pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeżeli zostało poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności</p>		

sprawy, rozważeniem okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, pozostaje zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku /tak np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11.04.2018 r. sygn. IV KK 104/18, lex nr 2498022/. W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w zakresie sprawstwa i winy oskarżonych A. B. (1) i W. W. (1) oraz generalnie właściwie je ocenił, mając na uwadze treść art. 7 kpk, a ocena ta wymagała jedynie pewnego uzupełnienia. Oparł się na całości przedstawionemu materiałowi dowodowemu oraz wobec tego odnośnie poczynionych ustaleń nie naruszył art. 410 kpk, ponieważ uchybienie normie zawartej w przepisie art. 410 k.p.k. może nastąpić jedynie w wypadku nieuwzględnienia przy wyrokowaniu całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, a nie poprzez nieuwzględnienie czegoś, co potencjalnie dopiero mogłoby zostać na tej rozprawie ujawnione /tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26.03.2014 r. sygn. III KK 396/13, lex nr 1451526/. Dotyczy to zaś tylko istotnych kwestii. Natomiast art. 4 kpk ustanawia ogólną dyrektywę nakazującą badać oraz uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego – a więc przepis ten nie może samodzielnie stanowić podstawy zarzutu apelacyjnego i należy go powiązać z naruszeniem konkretnych regulacji czy uprawnień.

b/ Chybione są zarzuty naruszenia art. 5 § 2 kpk, gdyż Sąd I instancji nie miał nieusuwalnych, obiektywnych wątpliwości co do zachowania oskarżonych, a ich istnienie warunkuje zastosowanie tego przepisu. Zarzut obrazy tego przepisu może być uznany za skuteczny tylko wówczas, gdy zostanie wykazane, że orzekający sąd rzeczywiście miał wątpliwości o takim charakterze i nie rozstrzygnął ich na korzyść danego oskarżonego. Dla zasadności tego zarzutu nie wystarczy zaprezentowanie przez stronę własnych wątpliwości co do stanu dowodów /tak np. postanowienie Sądu Najwyższego sygn. V KK 68/2018 z 04.04.2018 r. lex nr 2488989/. Ponadto nieprawidłowe jest łączenie zarzutu obrazy art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk, ponieważ niedające się usunąć wątpliwości mogą powstać dopiero w następstwie oceny dowodów przeprowadzonej zgodnie z regułami art. 7 kpk. Wtedy dopiero można bowiem stwierdzić, czy wątpliwości, jeśli w ogóle występowały, były poważne i istotne, a nie jedynie spekulacyjne oraz czy i jakie miały one znaczenie dla rozstrzygnięcia kwestii odpowiedzialności prawnej oskarżonego. Zarazem w sytuacji, gdy dokonanie określonych ustaleń faktycznych zależy od dania wiary tej lub innej grupie dowodów lub też dania wiary wyjaśnieniom oskarżonego, nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo. Ewentualne zastrzeżenia powinny być w takiej sytuacji podnoszone i rozstrzygane na płaszczyźnie zachowania lub przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów. To zaś, że w toku postępowania zarysowały się różne wersje przebiegu zdarzenia nie oznacza zaistnienia

przesłanek, o jakich mowa w art. 5 § 2 k.p.k. Rozstrzygnięciu powstających wątpliwości służy bowiem inicjatywa dowodowa oraz ocena przeprowadzonych dowodów zgodna z art. 7 k.p.k. /tak np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27.02.2018 r. sygn. III KK 286/17, lex nr 2559388/. Nie stanowi naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. ustalenie Sądu Okręgowego, że A. B. brał udział w czynie z pkt XVIII – oskarżony nie stoi pod tym zarzutem i nie ma to znaczenia dla jego odpowiedzialności karnej w niniejszej sprawie.

c/ Nadto niespełnienie wymogów z art. 424 kpk nie może stanowić samodzielnej podstawy zmiany lub uchylenia wyroku, skoro jest to uchybienie o charakterze procesowym /art. 438 pkt 2 k.p.k./, a więc wymaga wykazania możliwego wpływu na treść orzeczenia. Takiego wpływu obrońcy nie wykazali. Kwestię tę przesądza nadto art. 455a kpk, który wyklucza uchylenie wyroku z powodu niespełnienia przez uzasadnienie wymagań z art. 424 kpk. Przy tym nieskuteczne jest podważanie przez obrońcę W. W. analizy zeznań A. S. (1) co do zaobserwowanego mężczyzny próbującego otworzyć samochód M. pkt XVII, gdyż świadek takie zeznania złożył k. 4217-18 t. 22.

d/ Nie doszło do obrazy art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk ani art. 424 § 1 pkt 1 kpk, która uniemożliwiłaby instancyjną kontrolę prawidłowości wyroku bądź nakazywała jego zmianę co do sprawstwa i winy oskarżonych. Skarżący nie wykazali uchybień, które miałyby wpływ na treść wydanego wyroku. Zatem wnioski obrońców o uniewinnienie

oskarżonych są w oczywisty sposób bezzasadne.

e/ Skarżący nie podważyli skutecznie dokonanej przez Sąd I Instancji oceny depozycji świadka M. P. (1), które stanowiły podstawę przypisania sprawstwa oskarżonym. Sąd ten miał świadomość, że świadek przez lata trudnił się działalnością przestępczą. Dostatecznie szczegółowo ocenił jego wypowiedzi, które w zakresie przypisanych czynów były wystarczająco zbieżne, logiczne i konsekwentne oraz znajdowały częściowe potwierdzenie w innych dowodach dotyczących kradzieży i rozbojów. Ponadto nie jest bez znaczenia, że Sąd orzekający bezpośrednio zetknął się ze świadkiem na rozprawie i miał okazję obserwować jego zachowanie. Taki kontakt ułatwia wartościowanie depozycji świadka. Przy tym błędne jest stanowisko skarżących, że jest to jedyny dowód obciążający oskarżonych, co jasno wypływa z uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

Świadek M. P. zdecydował się na współpracę z organami ścigania i szeroko wyjaśniał o popełnionych przestępstwach. Nie pozbawia wartości dowodowej jego depozycji okoliczność, że chciał skorzystać z dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary. Postawa świadka jest oczywista, a ustawodawca przewidział taką sytuację i określił warunki zastosowania wobec sprawcy tej instytucji m.in. wtedy, gdy ujawni on wobec organów ścigania wszystkie informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstw oraz istotne okoliczności ich popełnienia. Ustawodawca nie zdyskwalifikował złożonych w tym celu depozycji.

Zatem możliwość skorzystania przez sprawcę z dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary nie wpływa samoistnie negatywnie na ocenę jego wypowiedzi. Za oczywiste uznać przy tym trzeba, iż ocena zeznań świadka, który obciąża oskarżonych, może być rozbieżna w zależności od czynu, do którego się odnosi, a nawet co do poszczególnych okoliczności. Natomiast nieprawdziwe obciążanie innych osób skutkowałoby utratą uprawnienia z art. 60 kk, ale kwestia ta samoistnie nie świadczy o wiarygodności. Twierdzenie obrońcy A. B., że obciążanie tego oskarżonego jest świadkowi potrzebne z uwagi na treść art. 60 § 3 kk – jest subiektywne i nieuzasadnione. Zauważyć należy, że świadek przedstawiał działalność przestępczą wielu osób na przestrzeni lat, a nie tylko W. W. i A. B.. Nie miał żadnego interesu, aby bezpodstawnie pomawiać właśnie oskarżonych i nie ukrywał swoich nieporozumień z W. W..

M. P. zeznając jako świadek zobowiązany był do prawdziwego przedstawienia szczegółów działalności przestępczej własnej i innych oraz potwierdził złożone wcześniej depozycje. Nie unikał przedstawienia swojej działalności przestępczej. Niewątpliwie posiada dużą wiedzę odnośnie wielu kradzieży samochodów z różnymi osobami. Jego relacje są naturalne i zawierają liczne szczegóły wynikające z własnych przeżyć. Wielokrotnie różnymi słowami przedstawia wydarzenia, w których brał osobisty udział. Nie wykazuje tendencji do bezpodstawnego obciążania sprawców i różnicuje ich udział w określonych zdarzeniach. Nie można przyjąć, aby nie spełniał wymogów pozwalających

na uznanie tzw. dowodu z pomówienia za wartościowe źródło dowodowe, chociaż miał własny interes procesowy w obciążaniu innych sprawców. Odnośnie W. W. P. wytłumaczył, że na k. 134 i następnym wyjaśniał o kradzieżach popełnionych z W. i niekiedy dodatkowo z A. B..

f/ Brak jest podstaw do uznania relacji M. P. (1) za niewiarygodne. Składał on zeznania przed Sądem Okręgowym od 24.07.2018 r. i uznać je trzeba za wystarczająco szczegółowe i konkretne w odniesieniu do zdarzeń i czasu, których dotyczyły. Potwierdził odczytane wcześniejsze depozycje, które były składane w bliższym czasie od przedmiotowych wydarzeń i są bardziej miarodajne. Jednocześnie podzielić trzeba stanowisko Sądu Okręgowego co do różnic w relacjach świadka i pokrzywdzonych oraz danych o pojazdach, które wbrew zarzutom skarżących nie zostały zbagatelizowane. Chybiony jest zarzut, że Sąd popadł w sprzeczność w uzasadnieniu – czym innym jest ogólna zbieżność zeznań świadka z wyjaśnieniami, a czym innym pewne szczegółowe różnice.

Zeznania M. P. składane na rozprawie są logiczne i spójne, ale nie są przecież precyzyjne co do wszystkich szczegółów – świadek np. 24.07 i 11.10.2018 r. określił działalność wspólnie z W. W. prawidłowo na 2013 r., a pominął 2014 r. Określał też jej początek na koniec 2012 r. Wskazał, że A. B. nie współpracował z nim i W. W. stale, tylko dorywczo przez krótki okres – 1 do 4 miesięcy tj. czerwiec – wrzesień /k.6873-74, 6879/ - w rzeczywistości do października 2013 r. Świadek nie pamiętał już

niektórych szczegółów z uwagi na upływ czasu i wielość zdarzeń w swojej działalności przestępczej na przestrzeni około 20 lat.

Uwzględnić trzeba, że M. P. został zwolniony z aresztu 10.10.2012 r., potem był osadzony w okresie 05.11-23.12.2013 r. i dalej od 23.12.2015 r. W. W. przebywał w areszcie od 17.12.2013 r. do 08.04.2014 r., a A. B. pozostawał na wolności w okresie objętym jego zarzutami.

Stwierdzenie M. P., że A. B. nie chciał z nimi jeździć, ale go dobrali – nie zwalnia tego oskarżonego z odpowiedzialności karnej, a oznacza tylko, że oskarżony zgodził się na udział w procederze mimo innych zajęć. Nie znajdują potwierdzenia sugestie obrońcy, że M. P. (1) nieprawdziwie pomawia A. B., a chroni inną osobę, która miałaby być faktycznym sprawcą. Podkreślić trzeba, że skarżący takiej osoby wprost nie wskazują i materiał dowodowy nie świadczy, aby taki inny sprawca istniał. Nie był nim także wskazywany przez A. B. nieżyjący A. S. (2) ps. (...), gdyż wedle R. B. miał on zajmować się kradzieżami czy rozbojami odnośnie tirów z towarami, a nie samochodów osobowych z M. P. /k.8100-01/. Natomiast w sprawie ujawniono dowody w postaci zeznań R. K. (1) i R. D. oraz grypsów świadczące o próbie wpłynięcia na M. P., aby nie obciążał A. B. współudziałem w kradzieżach oraz próbie podważenia depozycji świadka – co prawidłowo ocenił Sąd Okręgowy.

Nieuzasadnione i całkowicie dowolne są sugestie, że adw. S. K.-J. mogłaby wpłynąć na M. P., aby bezpodstawnie obciążał W. W.. Nie ma znaczenia kwestia, czy w/

w adwokat podejrzewała W. W. o zniszczenie swojego samochodu. W żadnej mierze nie wykazano, aby adw. S. K.-J. postępowała wbrew zasadom etyki i normom prawnym.

g/ M. P. określił sposoby kradzieży samochodów tj. na „maszynkę” /po otwarciu pojazdu łamakiem podłączano urządzenie elektroniczne do przełamania zabezpieczeń/, na „kamień” /rzucany w pojazd, aby kierowca z niego wysiadł/, poprzez uderzenie pojazdem w samochód /aby kierowca z niego wysiadł/ i poprzez rozbój. Nie ukrywał, że z W. W. pokłócił się i zakończył wspólny proceder. Jasno przyznał, że doszło do konfliktu z byłą konkubiną A. B. M. P. (3) i jej chłopakiem, co nie wpływało negatywnie na jego relacje z oskarżonym. Wedle M. P., jeździli samochodami w taki sposób, żeby uniknąć zarejestrowania przez kamery monitoringu - zatem brak nagrań wynika z celowego zachowania sprawców. Opisał, że on i oskarżeni maskowali swój wygląd i ślady za pomocą lateksowych masek /które wyglądały jak inna twarz/, słomianych kapeluszy latem, czapek, okularów, brody, kominiarek, rękawiczek, W. W. zakładał perukę, a także przebierali wierzchnie ubranie. Nadto na skradzionych samochodach umieszczali tablice rejestracyjne o innych oznaczeniach, aby uniemożliwić identyfikację. Wskazał paserów, którym sprzedawali skradzione pojazdy – P. K. (1) oraz mężczyznę pseudonim (...) /tj. A. S. (3)/ i dalsze osoby.

h/ Niewątpliwie oskarżeni i M. P. działali wspólnie i w porozumieniu w ramach podziału ról. Wobec tego nie ma znaczenia, który z nich które wykonywał poszczególne czynności,

gdyż akceptowali je nawzajem i w pełni współdziałali ze sobą. W tej sytuacji chybiony jest zarzut dotyczący nieustalenia roli A. B. – ustalenia Sądu I instancji jasno wskazują, że wraz z W. W. /i M. P. co do części czynów/ dopuścił się on wskazanych przestępstw. Nie jest niezbędne bardziej szczegółowe opisanie zachowania A. B.. Ponadto współdziałanie polega na wspólnym wykonaniu czynu zabronionego, co nie oznacza, że każdy ze sprawców bezpośrednio realizuje czasownikowe znamię danego przestępstwa – wystarczający jest udział w czynie i uznawanie go za własny. Zachowanie zaś A. B. jednoznacznie uznawane było przez pozostałych sprawców za istotne i potrzebne. Ustalone postępowanie oskarżonego co do czynów z pkt V i XVI – tzn. pkt V zapytanie pokrzywdzonego / czyli odwrócenie jego uwagi/ oraz pkt XVI uderzenie w zderzak samochodu i spowodowanie wyjścia pokrzywdzonego na zewnątrz, aby w tym czasie W. W. mógł wskoczyć do pojazdu i nim odjechać – stanowi współdziałanie w kradzieży, a nie działanie obojętne dla popełnienia przestępstwa. Podobnie trzeba ocenić postępowanie A. B. co do czynów z pkt XI, XII i XVII – nie było to jedynie pomocnictwo W. W. poprzez przytrzymywanie i zabranie kluczyków pokrzywdzonym oraz poprzez usiłowanie uruchomienia silnika pojazdu, ale pełne współdziałanie w tych czynach. Odnośnie roli A. B. M. P. podał, że odjeżdżał on skradzionymi samochodami z W. W. i nie wie, który z nich kierował, jak też z W. W. stosował przemoc wobec niektórych pokrzywdzonych.

i/ Ponadto W. W. i M. P. zostali prawomocnie skazani za

wymuszanie groźbami i przemocą zwrotu wierzytelności od M. P. (3) w okresie 20.03-12.04.2013 r. / k.8810-8811/. Takie działania nie stoją w sprzeczności z późniejszym współdziałaniem z A. B. w popełnianiu przypisanych czynów. Natomiast M. P. nie współpracował z A. B. po zatrzymaniu 05.11.2013 r. i zwolnieniu 23.12.2013 r., a więc to tego okresu dotyczą stwierdzenia świadka o zakończeniu ich wspólnej działalności.

j/ Nieskuteczny jest zarzut, że odnośnie czynów z pkt V i VI M. P. jest świadkiem „ze słyszenia”, a nie bezpośrednim. Nie pozbawia to depozycji M. P. wartości dowodowej. Niewątpliwie M. P. widział skradziony samochód z pkt V oraz był informowany przez oskarżonych A. B. i W. W. o istotnych okolicznościach tych kradzieży.

k/ Potwierdzenie przez M. P. (1) na rozprawie 2.10.2018 r. fragmentu odczytanych wyjaśnień k.243, że dokonał kradzieży pojazdu wspólnie z W. i K. lub z J. i K., mimo że tuż przed tym zaprzeczał, aby jeździł w konfiguracji z W. i K. – dotyczy potwierdzenia, że takie wyjaśnienia zostały złożone i nie podważa prawdziwości relacji o oskarżonych. Świadek wytłumaczył to niedokładnym słuchaniem odczytywanego protokołu, a nadto wskazał, w jakim okresie popełniał przestępstwa z oskarżonymi.

l/ Pewne nieścisłości w wypowiedziach M. P. (1) wskazują na niepamięć niektórych szczegółów i nie pozbawiają wartości dowodowej jego relacji. Sformułowanie M. P. z 25.07.2018 r., że nie wydzwonił A. B., bo nie miał wcześniej do niego nr telefonu – nie jest dokładne ani sprzeczne z kontaktowaniem się

z tym oskarżonym, gdyż świadek potwierdził przecież, że rozmawiał z A. B. przez telefon.

M. P. błędnie określił jako chłopca dziecko pozostałe w samochodzie / które na słowa W. W. wysiadło i poszło do ojca/, gdyż z zeznań R. G. wynika, że była to 10-letnia dziewczynka. Skradziony pojazd został odnaleziony w S.. Brak precyzyjnego opisu u M. P., czy skradziony samochód pozostawili w M. czy S. /gdź sprostował J./ nie dezawuuje jego zeznań. Wskazanie ul. (...) zamiast ul. (...) w okolicach P. W. dotyczy okolicy obcej dla świadka, co tłumaczy jego pomyłkę. M. P. przedstawił także usiłowanie kradzieży P. (...) czy 207 wraz z W. W. i A. B., gdzie uszkodzili zamek, silnik okazał się benzynowy i ich urządzenie dekodujące nie pasowało, a w rezultacie spryskali pojazd gaśnicą. Koreluje to z zeznaniami pokrzywdzonego R. S.. Wskazanie ul. (...) zamiast nr (...) dotyczy sąsiedniego budynku, a więc takie określenie jest przybliżone a nie precyzyjne. M. P. przedstawił także kradzież na U. na zamówienie F. (...) z ubraniami. Wskazanie ul. (...) zamiast równoległej ul. (...) /znajdującej się po drugiej stronie ul. (...)/ stanowi pomyłkę, którą wytłumaczył Sąd I instancji. M. P. opisał kradzież H. (...) z wędkami pod blokiem w okolicach ul. (...) przy kortach tenisowych i różnice co do miejsca czy „nowości” wędek nie dezawuują jego depozycji. Przedstawił kradzież na O. na parkingu podziemnym, na pewno nie z góry – uznać trzeba, że dotyczy to poziomów poniżej najwyższego. Nie jest to sprzeczne z rzeczywistym umiejscowieniem pojazdu, gdyż wedle J. S. (1) samochód stał w Centrum Handlowym (...) na parkingu na poziomie „+1”, a

zatem znajdowały się nad nim inne poziomy. Pokrzywdzony J. W. na skutek gwałtowności urazu mógł zaś pomylić się co do pojazdu użytego przez sprawców. Pomyłka M. P. co do koloru jednego z samochodów nie dezawuuje jego relacji. Nadto w uzasadnieniu wyroku prawidłowo odniesiono się do relacji J. Z. i R. K. oraz innych odmienności. Reasumując, skarżący nie podważyli oceny Sądu Okręgowego odnośnie wskazywanych różnic, przy czym M. P. niewątpliwie nie jest precyzyjny oraz nie pamięta i myli niektóre szczegóły.

1/ Wskazywane przez obrońców zeznania R. B. (2) z 13.12.2018 r., R. J. (1) z 29.07.2019 r., D. G. (1) z 31.10.2018 r., M. Ś. (1) z 31.10.2018 r. oraz pozostałe, nie podważają wiarygodności depozycji M. P. (1). Negowanie przez D. G. (1) i M. Ś. (1) /współpracujących z R. B. i Ł. A./ znajomości z A. B. nie oznacza, że nie brał on udziału w przestępstwach – w świetle relacji M. P. mogli oni nie wiedzieć o udziale A. B. w procederze i nie znają szczegółów. Ich zeznania mają mniejsze znaczenie niż szersze zeznania Ł. A. (1). Ł. A. określił zaś oskarżonych jako współników M. P. w zakresie przestępczości samochodowej w 2013 r., co koresponduje z depozycjami tego świadka. Dodał, że A. B. pseudonim (...) nie chciał przyjeżdżać do niego i R. B. na warsztat, aby nie być zauważonym przez policję. Brak jest tu istotnych sprzeczności w zeznaniach. Świadcowie D. G., M. Ś. i R. B. potwierdzają udział W. W., który przyjeżdżał samodzielnie i razem z M. P. do warsztatu w 2013 r. oraz był jego współnikiem. Natomiast R. B. (2) nie przekazał żadnej wiedzy o współdziałaniu A. B. z M. P. i braku tej wiedzy nie można wykluczyć z uwagi na moment

zatrzymania R. B.. Jednakże z relacji R. B. wynika, że to Ł. A. utrzymywał bliższe kontakty z M. P. i posiadał o nim szerszą wiedzę. Twierdzenia R. B., że M. P. był nazywany fantastą i potrafił pewne rzeczy wyolbrzymić, koloryzować, żeby zabłysnąć w kręgu znajomych – nie świadczą o nieprawdziwości jego depozycji, które są czymś odmiennym od opowieści i przechwałek wśród przestępców. Nadto R. B. nie uznawał świadka za niewiarygodnego, skoro z nim blisko współpracował w działalności przestępczej.

m/ Zgodzić się należy z negatywną oceną Sądu I instancji zeznań R. J., P. K. (1), R. M., J. K. (1), K. K. (2) i A. S. (3). R. J. ma pretensje do świadka, który go obciążał. P. K. niewiarygodnie opowiadał o konflikcie z M. P., skoro w ogóle nie zgłaszał właściwym organom stosowania przemocy i żądania pieniędzy przez niego. Jego zła opinia o świadku, który wedle niego jest bezwzględny i ma manię wyższości, nie wpływa na ocenę dowodów. Nadto P. K. utrzymywał kontakty z konkubiną W. W. i jego zeznania miały na celu odciążenie oskarżonych. Przyznał jednak, że wierzył w opowieści M. P. o działalności przestępczej i udziale w grupie przestępczej. Nie są wiarygodne zeznania R. M., że M. P. chciał, aby „wystawił A. B.” w celu wymuszenia za niego pieniędzy. J. K., K. K. i A. S. ewidentnie nie chcieli nikogo obciążać.

n/ Zażywanie narkotyków przez M. P. nie dowodzi wątpliwości co do składanych przez niego zeznań. Nie stwierdzono, aby istniały wątpliwości co do stanu psychicznego świadka i stanu rozwoju umysłowego

oraz jego zdolności postrzegania i odtwarzania postrzeżeń. W tym zakresie nie ujawniły się zaburzenia, których ocena wymagałaby pomocy psychologa lub psychiatry. Zachowanie świadka podlegało kontroli i ocenie Sądu Okręgowego, a ten nie miał takich wątpliwości i był uprawniony do uznania, że nie zachodzą przesłanki z art.192 § 2 kpk, które warunkują skorzystanie z takiej pomocy. Potwierdza to treść wypowiedzi świadka, która wskazuje na zachowaną pełną kontrolę oraz relacjonowanie własnej wiedzy i przeżyć. Zastrzeżenia skarżących nie mogą znajdować oparcia w tym, że świadek obciążył w swoich zeznaniach oskarżonych.

o/ Nieskuteczne jest podważanie przez obrońcę uzyskiwania przez A. B. stałego źródła dochodów z przypisanych kradzieży pojazdów. Fakt, że oskarżony nie chciał przeważnie jeździć z M. P. i W. W. nie wyklucza tego w kontekście ilości przypisanych czynów i czasokresu działalności. W istocie A. B. uzyskiwał stały, regularny dochód z przedmiotowych kradzieży samochodów wraz z zawartością. Twierdzenia M. P. z 24.07.2018 r., że to on i W. W. uczynili sobie z tego procederu stałe źródło dochodu świadczy o ich utrzymywaniu się wyłącznie z działalności przestępczej. Nie posiadał on takiej wiedzy co do A. B., który posiadał inne dochody. Natomiast stałe źródło dochodu nie musi być ani wyłącznym, ani przeważającym dochodem dla sprawcy – może być to nawet uboczne, dodatkowe uzyskiwanie pieniędzy przez pewien czas.

p/ Prawidłowo ocenił Sąd Okręgowy wyjaśnienia W. W.. Zeznania P.

S. (1) nie świadczą, że oskarżony nie mógł popełnić przypisanych czynów. Według P. S., wyjeżdżał z W. W. w 2013-2014 r. na M. i nad B. na tydzień czy kilka dni. Nie wynika z tego, aby w datach czynów oskarżony nie mógł przebywać w miejscach kradzieży. Niewiarygodne jest, że dokładnie między 28.07-04.08.2013 r. W. W. przebywał z nim cały czas – tym bardziej, że oskarżony mógł przyjechać z M. w dniu 31.07.2013 r. w celu popełnienia przestępstwa i zaraz wrócić. Z tego względu oraz faktu, że nabywcą usługi w ośrodku była A. Ś. (1), a nie oskarżony, nie ma także znaczenia faktura z 2.08.2013 r. k.1918-20 t. 10. Nie została wykluczona możliwość udziału W. W. 31.07.2013 r. w przestępstwie.

r/ Za właściwie uzasadnione uznać należy postanowienia Sądu Okręgowego o oddaleniu wniosków dowodowych np. z 23.10.2018 r. dotyczące odmowy dołączenia niewiążących się ze sprawą wyjaśnień M. P., z 16.01.2019 r. o odmowie ustalenia czynności podejmowanych w innej sprawie, z 18.02.2019 r. o odmowie uzyskania informacji, czy syn A. B. 2-krotnie zmieniał szkołę oraz przeprowadzenia badania wariograficznego oskarżonego, z 29.04.2019 r. o odmowie zwrotu dowodów rzeczowych, o wezwaniu świadka P. B. i przesłuchanie mężczyzny pseudonim (...), z 16.05.2019 r. o przesłuchanie J. S., D. B., D. G., Ł. W., I. T. oraz o powołanie biegłego rzeczoznawcy, z 06.06.2019 r. o przesłuchanie świadków, z 19.07.2019 r. o zobowiązanie świadka P. S. do przedłożenia zdjęć, o dołączenie protokołów z innej sprawy i dokumentacji medycznej, o przesłuchanie funkcjonariusza.

Skarżący nie podważyli zasadności tych decyzji. W szczególności ewentualne daty na zdjęciach od P. S. nie dowiodłyby, że w tym czasie zostały wykonane – za wiedzę powszechną uznać trzeba, że w wykonywanych zdjęciach można ustawić w aparacie fotograficznym czy telefonie ręcznie datę, która będzie różnić się od faktycznej. Natomiast część wniosków oskarżonych i obrońców została uwzględniona np. o przesłuchanie funkcjonariuszy M. M., M. S. i K. R., świadków J. P. /którego nie zdołano przesłuchać/, P. S., R. J.. Nie jest więc zasadny zarzut obrońcy W. W. naruszenia art. 2 kpk w zw. z art. 9 § 1 i 2 kpk, art. 167 kpk i art. 170 § 1 pkt 5 kpk poprzez zaniechanie realizacji zasady prawdy materialnej i wyjaśnienia okoliczności czynów.

s/ Częściowo zasadny jest zarzut obrońcy W. W. naruszenia art. 150 § 1 kpk – tj. oparcia orzeczenia na protokołach z przesłuchania i eksperymentów procesowych z udziałem M. P., które nie zostały podpisane przez wszystkie osoby. Przesłuchani funkcjonariusze policji M. M. (4), M. S. (2) i K. R. (2) potwierdzili przebieg i prawidłowość czynności z M. P. dotyczących identyfikacji miejsc w związku z kradzieżami i rozbojami. W celu wyjaśnienia rozbieżności ujawniano świadkowi fragmenty z akt poszczególnych spraw, co uznać trzeba za działanie w pełni sensowne. Protokoły z czynności zostały podpisane przez M. P. i osoby prowadzące czynności. Brak niektórych podpisów funkcjonariuszy nie oznacza, że dezawuuje to treść protokołów, skoro podpisał i potwierdził je na rozprawie przesłuchiwany świadek / a ówczesny podejrzany/. Okazywane

na rozprawie protokoły z k. 14-24, 111-119, 253-257, 262-267, 276-281, 309-316, 2018-22, 2275-2279, 5314-19 nie świadczą, aby nie podpisał ich w ogóle M. P.. Natomiast na k. 276-280 i k. 5314-18 brak jest podpisów świadka /choć podpisał te protokoły k. 281 i 5319/, co niewątpliwie stanowi uchybienie, konwalidowane na rozprawie przez potwierdzenie czynności i złożonych wyjaśnień przez M. P.. Skarżący nie wskazuje zaś innych protokołów. Nie można podzielić zarzutu, że brak podpisu automatycznie i w każdym wypadku wyklucza odczytanie oraz uznanie protokołu i zawartych w nim depozycji na ważne procesowo. Taki rygoryzm stanowiłby formalizm sprzeczny z istotą procesu karnego oraz zasadą prawdy materialnej. W tym przypadku czynności i wyjaśnienia nie zostały zakwestionowane przez żadnego z uczestników tych czynności, a wręcz odwrotnie - zostały potwierdzone. Mogą zatem stanowić materiał dowodowy w sprawie.

t/ Nie może być skuteczny zarzut obrońcy wydania orzeczenia mimo niezapoznania się przez W. W. z aktami od tomu 41 i naruszenia art. 6 kpk w zw. z art. 156 § 1 kpk. Zauważyć trzeba, że oskarżony zapoznawał się z aktami sprawy w toku postępowania. Zarządzeniami z 21.01, 18 i 28.02, 29.04.2019 r. ponownie zdecydowano o udostępnieniu akt W. W. w celu zapoznania się z nimi. Oskarżony zapoznawał się w dniach 12-14.05.2019 r. z aktami sprawy, a liczyły one wówczas 45 tomów / pismo i oświadczenia k.8990-95/. Dnia 28.06.2019 r. po raz kolejny zarządzono o udostępnieniu akt do tomu 47. Natomiast ponownie udostępniono oskarżonemu akta

w dniu 16.07.2019 r. /pismo i oświadczenia k. 9399-94 t. 47/. Tak więc w rzeczywistości udostępniono W. W. akta sprawy i brak ewentualnego zapoznania się z częścią z nich /z postępowania sądowego, w którym brał osobisty i aktywny udział/ wynika z niewłaściwego wykorzystania czasu na zaznajomienie się. Ponadto W. W. znał ten materiał, skoro uczestniczył w rozprawach oraz składał 19.07.2019 r. oświadczenia, jak też korzystał on z pomocy obrońcy, który miał nieograniczony dostęp do akt i protokołów oraz powinien udostępnić mu kopie z akt, o ile byłyby rzeczywiście potrzebne. Dodatkowo zarządzono 26.07.2019 r. o udostępnieniu tomów 26-49 akt W. W. i oskarżony zapoznawał się z nimi 28.11.2019 r., a dnia 07.12.2019 r. odmówił zapoznania się /k.8788-8790 t. 49/. Skarżący nie wykazał, aby powyższe naruszało prawo do obrony i mogło mieć jakikolwiek wpływ na treść wyroku.

u/ Nie może odnieść zamierzonego skutku zarzut naruszenia art. 370 § 4 kpk w zw. z art. 171 § 6 kpk w zw. z art. 6 kpk dotyczący uchylecia 4.10.2018 r. pytania obrońcy W. W. odnoszącego się do kradzieży samochodu H. (...) z ul. (...) tj. zarzutu XXXII. O ile rację ma obrońca, że pytanie te powinno zostać dopuszczone, to nie spowodowało to rzeczywistego naruszenia prawa do obrony oskarżonego. Skarżący nie wykazał, aby miało to jakikolwiek wpływ na treść orzeczenia i uniemożliwiało weryfikację zeznań świadka. Ponadto M. P. zeznawał na temat tej kradzieży, a pytanie dotyczyło jedynie pamiętania numeru rejestracyjnego pojazdu – a

takich szczegółów przecież świadek na rozprawie nie pamiętał.

w/ Częściowo zasadny jest zarzut obrońcy W. W. dotyczący prowadzenia rozprawy 4.10.2018 r. bez akt i niemożności okazania M. P. wydruku (...) /tj. (...) dot. k. 3557/ oraz zadawania mu pytań. Protokół świadczy, że obrońca i oskarżony W. zadawali świadkowi pytania a część akt znajdowała się w Sądzie Apelacyjnym. Nie stanowi to rzeczywistego naruszenia prawa do obrony /tj. naruszenia art. 6 kpk/, ponieważ M. P. stawiał się na kolejnym terminie 11.10.2018 r. i obrona dalej zadawała mu pytania oraz mogła wnosić o okazanie wydruku, jeśli uznawała to za konieczne. Stwierdzić należy, że wydruk ten znajduje się na k. 3605 i M. P. potwierdził, że dokonał kradzieży tego pojazdu tj. 05.03.2013 r. na szkodę P. Z. pkt XXI.

x/ Zarzut obrońcy W. W. dotyczący naruszenia art. 366 § 1 kpk w zw. z art. 6 kpk poprzez niezdiscyplinowanie prokuratora, który nie dołączył tablic nr 16, 17 i 17A z akt RSD 10/2016 okazywanych świadkowi J. W. (1) 16.01.2017 r. - jest chybiony. Na etapie postępowania sądowego, a potem odwoławczego /k.7673-7678, 9030-9036 t. 50/ prokurator złożył w/w tablice i brak jest na nich wizerunku W. W.. Tak więc sugestie skarżącego, że J. W. (1) nie rozpoznał oskarżonego i ten nie jest sprawcą - są błędne. Nadto z całości relacji J. W. wypływa, że po upływie znacznie ponad 3 lat od zdarzenia nie był w stanie rozpoznać sprawcy. Dodatkowo wedle M. P., pokrzywdzony skupiał uwagę na nim i kierowanym przez niego

pojeździe, a nie na W. W., który go niespodziewanie uderzył.

y/ Zarzut obrońcy W. W. naniesienia w obecności J. F. (1) adnotacji na okazywanych tablicach poglądowych, gdyż następnie miał wskazać on na wizerunek W. W. – nie jest skuteczny co do podważenia logicznych i przekonujących zeznań świadka. J. F. na rozprawie rozpoznał wizerunek A. B. jako prawdopodobnego sprawcę, który siedział w jego samochodzie. Natomiast rozpoznał wizerunek W. W. jako obecnego na sali, ale nie wskazał go jako sprawcy. Jest to zgodne z obecnością oskarżonego na rozprawie. Złożona przez obrońcę kopia tablic z ręcznymi adnotacjami nie świadczy, aby takie zapisy były okazywane świadkowi i zaprzeczył on takiej sytuacji. Według J. F. (1), adnotacje te wykonała funkcjonariuszka na zakończenie składania przez niego zeznań, a więc nie podważa to obiektywizmu wcześniejszych zeznań i rozpoznania w śledztwie wizerunków W. W. i A. B. jako możliwych sprawców k. 3684-85 t. 19, przy czym rozpoznanie dokonane przez niego na rozprawie nie jest miarodajne. Nie stanowi to rzeczywistego naruszenia art. 173 § 1 kpk i nie podważa całości analizy Sądu Okręgowego.

z/ Niezasadny jest zarzut obrońcy W. W. naruszenia art. 393 § 1 kpk w zw. z art. 394 § 2 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez uznanie za ujawnione 29.04.2019 r. nagrania z k. 1606A, którym Sąd miał wówczas nie dysponować i miało nie znajdować się w aktach. Tegoż dnia Sąd uznał za ujawnione m.in. akta sprawy 5 Ds. 1431/13 z k. 1583-1625 t. 8, a strony nie zgłaszały do tego żadnych zastrzeżeń. Zatem stawianie takiego

zarzutu jest nielojalne wobec Sądu Okręgowego i nie może być uznane za skuteczne. Nie wykazano, aby w tym dniu na k. 1606A nie znajdowało się przedmiotowe nagranie tym bardziej, że W. W. zgłosił to dopiero 16.05.2019 r., kiedy zwrócono akta z aresztu i odtwarzano nagrania z k. 928, 1375, 2683, 1199. Przewodnicząca stwierdziła wówczas, że płyta znajdowała się na k. 1606A po powrocie akt z aresztu i czytelnicy oraz była odtwarzana przez informatyka, po czym została włożona do koperty /k.9008/. Nadto 12.06.2019 r. zarządziła o zwróceniu się o poszukiwanie tej płyty /k.9244/, której jednak nie odnaleziono. Zaginięcie tej płyty nie wpływa na prawidłowość wyroku, gdyż zgodnie z treścią uzasadnienia nie stanowiła ona dowodu świadczącego o sprawstwie oskarżonych. Nadto 28.06.2019 r. odtworzono kolejne nagrania z k.1408, a 19.07.2019 r. nagranie z pendriva k. 3070. Nie wpływa na treść wyroku brak innych nagrań. Świadkowie W. B., T. B., A. L. i A. Ś. (2) nie posiadają wiedzy, aby przekazywano policji nagrania z monitoringu w związku z kradzieżą samochodu K. Ś.. Pismo spółki (...) k. 9247 również tego nie dowodzi.

za/ Pisma osk. A. B. k.9557-9561 t. 48, k.8816-8828 t. 49 i W. W. k.9106-9113 oraz stanowisko A. B. złożone na rozprawie odwoławczej zmierzają do podważenia relacji M. P. i należy je ocenić tak samo negatywnie, jak apelacje obrońców. Podnoszenie przez A. B., że 17.06.2013 r. miał uzgodnić z prokuratorem zwolnienie M. P. za poręczeniem majątkowym 20.06.2013 r. /w sprawie na szkodę M. P. (3)/, potwierdza przecieź bliskie kontakty oskarżonego i świadka, a nie jakikolwiek konflikt

między nimi. Oskarżeni nie wykazali uchybień, które miałyby wpływ na treść wydanego wyroku. W szczególności Sąd Okręgowy prawidłowo uzasadnił ujawnienie 17.10.2018 r. zeznań świadków L. C. D., L. H. D., A. K., J. K. i J. K. przebywających za granicą, którym nie zdołano doręczyć wezwań /k.7574/ oraz 16.05.2019 r. zeznań L. G., S. A., A. A., S. V. przebywających za granicą lub w nieznanym miejscu i którym nie zdołano doręczyć wezwań /k.9005/. Nadto nie naruszono art. 385 kpk i art. 167 kpk /które dotyczą innych sytuacji/ odnośnie wniosku W. W. o zwrot sprawy prokuratorowi w celu uzupełnienia śledztwa - Sąd Okręgowy w Płocku nie uwzględnił tego wniosku oskarżonego W. W.. Następnie sprawę przekazano do Sądu Okręgowego w Warszawie. Tu zaś sprawę przydzielono ponownie sędzi, która poprzednio przekazała ją do Sądu w Płocku i została wybrana według kolejności wpływu spraw. W tej sytuacji nie może być skuteczny zarzut naruszenia regulacji co do wyboru składu orzekającego /zarządzenie z 26.04.2017 r. k. 6395 t. 32/. Na rozprawach, w tym 19.07.2019 r. umożliwiono W. W. składanie oświadczeń. Nie naruszono art. 174 kpk, gdyż nie zastępowano wyjaśnień W. W. zapiskami ani notatkami – wykorzystanie pism i grypsów sporządzonych poza tokiem postępowania karnego jest dozwolone. Strony nie zgłaszały żadnych zastrzeżeń do uznania za ujawnione materiałów z akt sprawy. Nie wystąpiła także potrzeba kolejnego przesłuchania świadka M. P. i strony o to nie wnosiły.

zb/ Dodatkowo przedstawiona przez W. W. sytuacja, że w niniejszej sprawie zrezygnowano z oskarżenia

go o popełnienie czynu, co do którego początkowo postawiono mu zarzut a w tym czasie M. P. przebywał w areszcie – dowodzi, że wyjaśnienia M. P. były weryfikowane i nie przyjmowano ich bezrefleksyjnie, a jeśli prokurator doszedł do wniosku, iż jakiś zarzut czy data są błędne, to nie wnosił aktu oskarżenia w tym zakresie. Na podobną sytuację i weryfikację depozycji świadka wskazują wyjaśnienia A. B..

zc/ Odnośnie twierdzeń obrońcy A. B. zauważyć należy, że brak jest podstaw do kwestionowania zeznań pokrzywdzonych co do poniesionych przez nich strat. Słusznie Sąd Okręgowy oparł się na ich zeznaniach. Odnośnie wysokości obowiązków naprawienia szkód stwierdzić jednakże trzeba, że nałożono je na oskarżonych w części, a nie w całości, mimo że za czyn zabroniony w świetle prawa cywilnego sprawcy odpowiadają solidarnie w pełnej wysokości. Zatem oskarżonych A. B. i W. W. obciążono jedynie częścią wyrządzonych szkód w rozmiarach, które nie mogą być podważone. Rzeczywiste wysokości szkód są znacznie wyższe niż nałożone środki kompensacyjne i wobec tego nie mogą wpłynąć na ich zmniejszenie.

Lp.	Zarzut	
2/	<p>Obrońcy osk. A. B. (1) – adw. Ł. C. pkt 2a, b, c i d, obrońcy osk. W. W. (1) pkt 2 błędu w ustaleniach faktycznych polegający na błędnym uznaniu, że:</p> <p>a/ A. B. (1) dokonał zarzucanych mu czynów,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p>x niezasadny</p>

	<p>b/ wskazywanie przez świadków, że przestępstw dokonywały 3 osoby potwierdza dokonanie ich przez A. B.,</p> <p>c/ potwierdzenie przez pokrzywdzonych okoliczności przestępstw popełnionych przez M. P. (1) wpływa na pozytywną ocenę jego wiarygodności w zakresie pomówień A. B.,</p> <p>d/ nie są wiarygodne zeznania R. B., P. K., R. J. w zakresie skłonności M. P. (1) do konfabulacji i pomawiania skonfliktowanych z nim osób,</p> <p>e/ W. W. (1) dopuścił się zarzucanych mu czynów.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Powyższe zarzuty skarżących nie są zasadne. Odwołać się tu należy do przeprowadzonej oceny zarzutów naruszenia prawa procesowego z pkt 1. Powtórzyć należy, że Sąd Okręgowy dokonał właściwej analizy zebranych dowodów i na jej podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w sprawie odnośnie popełnienia przez osk. A. B. (1) i W. W. (1) zarzucanych im czynów. W istocie obrońcy poprzez zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych próbują podważyć depozycje M. P. (1), co nie może odnieść zamierzonego skutku. W tej sytuacji prawidłowa jest także kwalifikacja prawna przypisanych czynów.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	

3/	<p>Obrońcy osk. W. W. (1) pkt 3 rażącej niewspółmierności kar jednostkowych i kary łącznej.</p> <p>Obrońców osk. A. B. (1) w uzasadnieniu apelacji rażącej niewspółmierności kary.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p>x niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>a/ Stosownie do brzmienia art. 438 pkt 4 kpk Sąd odwoławczy zmienia lub uchyla orzeczenie w zakresie kary tylko w przypadku stwierdzenia jej rażącej niewspółmierności. Rażąca niewspółmierność zachodzi wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności mających wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że powstałaby znaczna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji a karą, którą należałoby orzec w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary. Nie każda różnica w zakresie oceny wymiaru kary uzasadnia zarzut rażącej niewspółmierności kary, przewidziany w art. 438 pkt 4 k.p.k., ale tylko taka, która ma charakter zasadniczy, a więc jest niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować /tak np. wyrok Sądu Najwyższego z 16.02.2009 r. II KK 132/05, LEX nr 725034/. Nie chodzi tu o wszelkie możliwe różnice co do wymiaru kary, lecz wyłącznie o tak istotne, że powodowałyby uznanie orzeczonej kary za niesprawiedliwą.</p> <p>b/ Apelacje nie zawierają argumentów, które prowadziłyby do zakwestionowania stanowiska Sądu I instancji odnośnie wymiaru kar jednostkowych i łącznych.</p>		

Podniesione przez obrońców okoliczności nie wpływają na obniżenie wysokości wymierzonych kar. Okoliczności te były znane Sądowi Okręgowemu i nie mają istotnego znaczenia w kontekście sposobu i czasokresu działania sprawców oraz ilości popełnionych czynów. Prawidłowo uwzględniono przy tym duży stopień szkodliwości społecznej czynów i winy oskarżonych oraz związek podmiotowo-przedmiotowy między czynami. Powtórzyć należy, że niewątpliwie oskarżeni z przypisanych przestępstw uczynili sobie stałe źródło dochodu. Taki był przecież cel popełniania kradzieży. Brak jest podstaw do przyjęcia, aby nie uwzględniono roli A. B. i W. W. czy konieczności właściwego oddziaływania na nich. Kary łączne zostały ukształtowane w odpowiedni sposób. Wymierzenie W. W. kary łącznej 15 lat pozbawienia wolności nie oznacza jej zbytnej surowości, skoro faktycznie doszło do zastosowania zasady asperacji kar / a nie kumulacji/. Ilość przestępstw nie przemawia na korzyść tego sprawcy a odwrotnie przemawia za jego niepoprawnością i potrzebą unaocznienia mu nieopłacalności działalności przestępczej. Zastosowanie zasady absorpcji kar zostałyby uznane w odbiorze społecznym za niczym nieuzasadnioną pobłażliwość dla działającego w warunkach recydywy sprawcy.

c/ Reasumując, orzeczone kary nie są nadmiernie surowe i ich ukształtowanie czyni zadość potrzebom prewencji indywidualnej i generalnej oraz odpowiada dyrektywom zamieszczonym w art. 53 § 1 i 2 kk. Całokształt okoliczności sprawy przekonuje, że tylko kary bezwzględne pozbawienia

<p>wolności są właściwe i celowe. W konsekwencji wymierzone kary są sprawiedliwe.</p> <p>d/ Jakikolwiek inne modyfikacje sposobu wymiaru kar są niedopuszczalne, jako że powodowałyby skutki niekorzystne dla oskarżonych w postaci konieczności wymiaru większej ilości kar, a nie wniesiono apelacji na ich niekorzyść.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Obrońca osk. A. B. (1) – adw. Ł. C. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego A. B. od zarzucanych czynów.</p> <p>Obrońca osk. A. B. (1) – adw. A. W. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego A. B. od zarzucanych czynów, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p> <p>Obrońca osk. W. W. (1) wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego W. W., ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p>x niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>W świetle analizy zarzutów apelacji przeprowadzonej w pkt 1-3 nie zasługują na uwzględnienie wnioski o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych A. B. i W. W. od zarzucanych czynów, ewentualnie</p>		

<p>o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Brak jest także podstaw do złagodzenia wymierzonych kar jednostkowych i łącznych.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>1.</p>	<p>Należało uwzględnić, że czyn zarzucany w pkt VI został popełniony w dniu 18.07.2013 r.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>Stosownie do zeznań pokrzywdzonego J. Ł. k.2440-2442 i sporządzonej dokumentacji oraz prawidłowych ustaleń Sądu Okręgowego czyn zarzucany w pkt VI został popełniony w dniu 18.07.2013 r.</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p><u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u></p>		
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p><u>W pkt II - utrzymano w mocy wyrok w pozostałej zaskarżonej części odnośnie osk. A. B. (1) i W. W. (1) tj. pkt I-XV sentencji wyroku co do winy, kwalifikacji prawnej czynów i wymierzonych kar, zaliczenia na poczet kar, nałożenia obowiązków częściowego naprawienia</u></p>		

<u>szkody oraz obciążenia kosztami sądowymi.</u>	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Powody wskazano w części 3 – tj. niepodważenie analizy dowodów i pozostałych okoliczności przeprowadzonej przez Sąd Okręgowy.	
<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
W pkt I - w opisie czynu zarzucanego w punkcie VI oraz przypisanego w sentencji A. B. w punkcie II i W. W. w punkcie VII sprostowano datę czynu na 18 lipca 2013 r.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Stosownie do zeznań pokrzywdzonego J. Ł. k.2440-2442 i sporządzonej dokumentacji oraz prawidłowych ustaleń Sądu Okręgowego czyn zarzucany w pkt VI został popełniony w dniu 18.07.2013 r.	

	<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
	<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>	
	1.1.	Nie dotyczy # art. 439 k.p.k.

	Zwiąże o powodach uchylenia		
	Nie dotyczy		
	2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.
	Zwiąże o powodach uchylenia		
	Nie dotyczy		
	3.1.	Konieczność umorzenia postępowania Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.
	Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
	Nie dotyczy		
	4.1.	Nie dotyczy	# art. 454 § 1 k.p.k.
	Zwiąże o powodach uchylenia		
	Nie dotyczy		
	<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
	Nie dotyczy		

	<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	III.	Na poczet orzeczonej kary łącznej na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczono dodatkowo A. B. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 17.05.2016 r. do 23.02.2017 r., ponieważ rację ma obrońca, że oskarżony był tymczasowo aresztowany w niniejszej sprawie także w okresie od 17.05.2016 r. do 23.02.2017 r. i w tym czasie nie odbywał innej kary, którą wprowadzono do wykonania dopiero 23.02.2017 r. Potwierdza do dokumentacja dotycząca odbywania kar.	
IV.	Zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. Z. – Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 738 zł brutto, w tym VAT, tytułem udziału obrońcy z urzędu w postępowaniu odwoławczym - na podstawie § 17 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03.10.2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.		

	6. Koszty Procesu	
--	--------------------------	--

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
V.	Z uwagi na sytuację majątkową oskarżonych A. B. (1) i W. W. (1), obciążenie ich naprawieniem szkód w znacznych wysokościach i długotrwałe pozbawienie wolności, na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolniono ich od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

7. PODPIS
Anna Zdziarska Rafał Kaniok Przemysław Filipkowski

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońcy osk. A. B. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Punkty I, II, III, IV, V, VI oraz XIII i XV wyroku		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
x na korzyść # na niekorzyść	x w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
x	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
x	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
x	uchylenie	x	zmiana

1.3. <u>Granice</u> <u>zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca osk. W. W. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Punkty VII, VIII, IX, X, XI, XII oraz XIV i XV wyroku		
1.3.1. <u>Kierunek</u> i <u>zakres zaskarżenia</u>			
x na korzyść # na niekorzyść	x w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
x	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
x	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<i>1.4. Wnioski</i>			
x	uchylenie	x	zmiana